

Arrest

nr. 268 773 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022, datum waarop de zitting uitgesteld wordt naar de zitting van 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE loco B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 januari 2021, als niet-begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 februari 2021 wordt door de Dienst Voogdij beslist dat verzoeker wordt beschouwd als ouder dan 18 jaar.

1.3. Op 15 april 2021 wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Dienst Voogdij een kopie van verzoekers Palestijns paspoort voorgelegd alsook een kopie van zijn geboorteakte. Daarop neemt de Dienst Voogdij op 11 mei 2021 een nieuwe beslissing waarbij verzoeker als minderjarig wordt aangeduid.

1.4. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 augustus 2021, dit met aanwezigheid van zijn voogd en advocaat.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij verklaart geboren te zijn op (...) 2003 in Khan Younes, Gaza, de Palestijnse nationaliteit te bezitten, Arabier van origine en soennitisch moslim te zijn. Je hebt heel je leven in Batn as Samien, Khan Younes, gewoond. Jouw vader werkte vroeger als arbeider in de bouw en in het fruit, maar sedert een drietal jaar werkt hij niet meer omdat hij ziek is. Je moeder is huisvrouw. Met de steun van genootschappen/organisaties, van vrienden/familie en van wat jij en je broers bijverdienen kunnen jullie voorzien in de basisbehoeften. Je hebt vier broers en één zus, allen jonger dan jou. Jij en je familie zijn niet geregistreerd bij UNRWA.

Je vader behoort tot Fatah, maar wat zijn functie was of wat hij deed voor deze partij, dat weet je niet.

In december 2016 werd je vader voor je ogen thuis opgepakt en opgesloten door Hamas omdat hij tot Fatah behoorde, hij werd ervan beschuldigd connecties te onderhouden met Ramallah en te spioneren. Deze arrestatie gebeurde met veel machtsvertoon van de zijde van Hamas, twee auto's met misschien wel 20 gewapende mannen waren hierbij betrokken. Je vader werd een tweetal jaar opgesloten en mishandeld, toen hij uiteindelijk ziek werd in de gevangenis brachten ze hem naar het ziekenhuis en werd hij vrijgelaten. Nog geen maand later werd hij omwille van dezelfde reden andermaal opgepakt en gedurende twee en een halve maand opgesloten, dit was begin 2018, zo stel je. Twintig dagen later kwamen er vijf politieagenten naar je huis om je vader andermaal te arresteren, ze hadden zich verspreid over het gebouw. Je kruiste een van de agenten op de trap die zei dat ze je vader sowieso zouden meenemen, zelfs wanneer hij dood zou zijn. Je werd zo boos door deze woorden, dat je hem van de trap duwde waarna hij viel en hierbij kneuzingen opliep. Door het tumult dat de vrouwen van jouw ooms en hun dochters veroorzaakten kon je met de hulp van een neef op een Vespa ontsnappen, vluchtte je naar het huis van een tante in al Amal wijk en dook je hier een tiental dagen onder. Behalve deze tante, de neef op de Vespa die je gebracht had en de twee neven die jouw vertrek regelden (zie infra), wist niemand waar jij je bevond. Jouw vader werd na deze actie desondanks opgepakt en ongeveer zeven maanden vastgehouden.

In oktober 2019 ben je uit Gaza vertrokken. Je neven, A. en I., regelden en bekostigden de reis, ze hebben je naar de grensovergang in Rafah gebracht en daar aan jongens die ook wilden vertrekken gevraagd op jou te letten. Via Egypte, waar je vernam dat Hamas een oproepingsbrief in jouw naam thuis had afgegeven, en Turkije reisde je naar Griekenland, waar op Chios jouw vingerafdrukken werden genomen, maar je geen verzoek om internationale bescherming indiende. Je sliep er in een tent in het kamp, en in de periode dat je daar was, brak er daar een brand uit. Je hebt ook twee maanden in Athene verbleven bij een organisatie; in totaal bleef je ongeveer een jaar in Griekenland. Hier vernam je van je familie dat 'een auto was langsgekomen op zoek naar jou', toen je familie vertelde dat je het land had verlaten, reden ze weg. In Griekenland werd je gevraagd of je interesse had in een visum voor Portugal, eenmaal daar aangekomen werd je ondergebracht in een huis van een organisatie, waar je zo'n tien dagen verbleef. Hier diende je evenmin een asielverzoek in omdat je daar niemand had en er daar racisten waren. Via een neef die hier in België woont kocht je een busticket en kwam je naar België, waar je op 4 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming indient. Als bijkomende reden waarom je Gaza verlaten hebt, verwijst je naar de oorlog in Gaza waarbij klasgenoten op straat werden vermoord en jullie huis werd getroffen, dit gebeurde zowel in 2014 als in 2021. Tijdens de oorlog is er de kans dat men sterft terwijl men slaapt, zo stel je.

Ter staving van je verzoek leg je volgende stukken neer: je paspoort, je geboorteakte en deze van je vader. De UNRWA-kaart van oom langs kant vader en een huurcontract in hoofde van je vader. Verder de 'Verklaring' dat jouw vader in het centrum voor hervorming en rehabilitatie gedetineerd is sinds 21 december 2017; 'het verlof' om naar huis te gaan voor een gedetineerde (met name jouw vader), dd. 10 maart 2021 en de 'persoonlijke belofte', dd. 10 maart 2021, waarin jouw vader verklaart zichzelf na het einde van zijn verlof op 18 maart 2021 bij het politiekantoor aan te melden. Verder een in jouw hoofde opgemaakte dagvaarding, medisch rapport in hoofde van jouw vader, foto's en de toelating gegeven door de verantwoordelijke van het Rode Kruis van het opvangcentrum om jou in het AZ van Sint-Niklaas op consultatie te laten gaan. Tot slot een schrijven van de huisarts waarin erop wordt gewezen dat er in jouw hoofde een vermoeden is van concentratieproblemen en hiermee rekening moet worden gehouden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Daarenboven werd er rekening gehouden met het attest van de algemeen geneesheer die erop wees dat er een vermoeden was van concentratieproblemen in jouw hoofde in die zin dat er je bij aanvang van het onderhoud op gewezen werd dat je ten allen tijde een pauze mocht vragen en dit gegeven in de loop van het onderhoud verschillende keren werd herhaald en er sowieso op geregelde tijdstippen gepauzeerd werd (CGVS p.3, 5, 7, 10, 12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Je stelt Gaza te hebben verlaten naar aanleiding van wat er met je vader gebeurt en uit vrees te zullen worden opgesloten omdat je een politieagent van de trap hebt geduwd. Je hebt in dezer echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo schets je een beeld waarin je vader verschillende keren en voor toch wel lange periodes werd opgesloten en mishandeld door Hamas omwille van zijn affiliatie met Fatah. Jij gevraagd naar wat je vader voor Fatah deed, antwoordt je 'ik weet dat hij naar Fatah ging en hij kwam terug, ik weet niet wat zijn functie was, hij was bij Fatah'. Gevraagd wat je vader bij Fatah ging doen, antwoordt je 'ik zei al dat ik het niet weet, ik ging niet met hem mee' (CGVS p.8). Gezien je de problemen van je vader, en indirect ook je eigen probleem, verbindt aan zijn betrokkenheid bij Fatah, werd er even later tijdens het onderhoud toch nog eens geprobeerd enige informatie hieromtrent te sprokkelen en werd jou gevraagd alles wat je weet over de band van je vader met Fatah te vertellen. Je komt niet verder dan te stellen dat hij gewoon bij hen op kantoor werkte, je zag hem vaak met papieren naar huis komen, maar je weet niet wat hij doet. Of je vader een graad heeft binnen Fatah, weet je evenmin (CGVS p.11). Alhoewel het CGVS kan begrijpen en ook aanvaardt dat je niet van alle details op de hoogte bent, zeker gezien je jeugdige leeftijd, is het niet geloofwaardig dat je totaal niets weet te vertellen over de betrokkenheid van je vader bij Fatah. Je vader zou je ooit iets over een onderzoek verteld hebben, maar je zou niet geweten hebben wat hij bedoelde en hier ook nooit navraag naar hebben gedaan omdat het je niet interesseerde (CGVS p.11). Je ongeïnteresseerde houding kan echter totaal niet overtuigen daar, en zoals reeds werd opgemerkt, je vader al geruime tijd problemen kende met Hamas, problemen die toch een enorme impact moeten gehad hebben op het leven van jullie als gezin. Daarenboven ben jij de oudste zoon en kan er toch van uit worden gegaan dat, mochten jouw verklaringen op waarheid berusten, jij hieromtrent toch een begin van kennis moet hebben gehad. Informatie hieromtrent is toch belangrijk om te begrijpen wat er gebeurt en waarom jouw vader telkenmale opnieuw werd lastiggevallen en in het verlengde hiervan, de impact op jou en je familie.

Vervolgens kan het niet overtuigen dat Hamas telkenmale je vader opnieuw zou hebben vrijgelaten, dit terwijl ze zijn arrestaties toch met veel machtsvertoon uitvoerden en de arrestaties kort op elkaar volgden. Zo geef je vooreerst aan dat je vader in december 2016 gearresteerd werd en gedurende meer dan twee jaar werd opgesloten, waarna hij werd vrijgelaten toen hij ziek werd. Nog geen maand later werd hij weer opgepakt en gedurende twee en een halve maand opgesloten om dan twintig dagen later

nog eens gedurende zeven maanden te worden opgesloten (CGVS p.12-13). Mocht jouw vader een dusdanige doorn in het oog van Hamas zijn, kan er toch van worden uitgegaan dat Hamas hem niet zou vrijlaten, temeer je aangeeft dat Hamas hem van spionage verdacht (CGVS p.12). Jou gepeild waarom hij telkens weer werd vrijgelaten, antwoordt je 'omdat hij ziek was, anders zou hij daar sterven' (CGVS p.12). Je uitleg kan niet overtuigen, je schetst een beeld waarin Hamas alles uit de kast haalt om je vader te arresteren en hem vervolgens mishandelt, gezien deze door jouw geschetste aanpak van Hamas, kan het CGVS zich bezwaarlijk voorstellen dat de gezondheid van je vader aanleiding zou geven tot diens vrijlating, temeer Hamas de macht in handen heeft en het geen al te groot probleem kan zijn excuses te verzinnen moest jouw vader daadwerkelijk in gevangenschap overlijden.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de detenties van jouw vader kan er in verdere lijn ook geen geloof worden gehecht aan het door jou beweerde incident waarbij je een agent van de trap stootte toen er gepoogd werd jouw vader andermaal te arresteren (CGVS p.13). Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen: zo is het vooreerst al merkwaardig dat je zou zijn kunnen ontsnappen op het moment dat er maar liefst vijf agenten aanwezig waren in het gebouw om je vader op te pakken. Je verklaring dat de agenten verspreid waren doet hieraan geen afbreuk, temeer er van uit kan worden gegaan dat een dergelijke actie van tevoren werd voorbereid. Vervolgens kan het niet overtuigen dat je het risico neemt tien à elf dagen bij een tante te gaan onderduiken daar je toch niet kon uitsluiten dat Hamas, mochten ze het daadwerkelijk op jou voorzien hebben, hier naar jou zou komen zoeken. Gezien hun contacten kan het voor hen geen al te groot probleem zijn geweest jouw familiaal netwerk bloot te leggen en adressen te achterhalen. Ook wanneer je gevraagd wordt deze periode te beschrijven, kan je niet overtuigen. Immers, gevraagd wat je in deze periode deed, zeg je ik zat in de kamer, ik was bang'. Gevraagd hoe je omging met al die stress, hoe je die periode 'overleefde', antwoordt je 'ik zat de hele tijd in de kamer en bad tot god, help mij en ik lag op bed, niets anders'. Gevraagd waaraan je zo al dacht in deze periode, stel je 'als ik opgesloten word, dan zal ik gemarteld worden en mijn leven zal anders zijn en ik dacht vaak, ik hoop dat ik kan reizen en er vanaf zijn' (CGVS p.13). Jouw beschrijving van deze periode blijkt oppervlakkig en ontbeert diepgang. Moest hier daadwerkelijk geloof aan kunnen worden gehecht, kunnen er toch heel wat meer doorleefde verklaringen verwacht worden.

Wat evenmin kan overtuigen is de vaststelling dat je Gaza verlaten hebt met je eigen paspoort via de grensovergang in Rafah. Jij hier dan ook naar gepeild, stelt dat je neef langs vaderskant hiernaar geïnformeerd had en zei dat jouw naam niet geseind stond. Als je minderjarig bent verwachten ze blijkbaar niet dat je het land verlaat, zo stel jij (CGVS p.14). Het hoeft geen betoog dat jouw handelswijze niet kan overtuigen, jullie konden er toch immers niet zeker van zijn dat je bij een controle niet tegen de lamp zou lopen en in de problemen zou komen.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door jou beweerde problematiek.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uit je verwijzing naar de oorlog in Gaza geen persoonsgerichte vrees in de zin van de Conventie kan worden afgeleid, dit hoeft geen verdere toelichting (CGVS p.11).

Wat betreft de door jou neergelegde documenten dient het volgende te worden opgemerkt. Jouw paspoort, geboorteakte, geboorteakte van je vader, UNRWA-kaart van oom en huurcontract vader hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie hoeven te staan. Wat betreft de 'Verklaring' dat jouw vader in het centrum voor hervorming en rehabilitatie gedetineerd is sinds 21 december 2017; 'het verlof om naar huis te gaan voor een gedetineerde (met name jouw vader), dd. 10 maart 2021 en de 'persoonlijke belofte', dd. 10 maart 2021, waarin jouw vader verklaart zichzelf na het einde van zijn verlof op 18 maart 2021 bij het politiekantoor aan te melden, dient opgemerkt dat dergelijke stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in jouw hoofde niet het geval is. Éénzelfde opmerking dient te worden gemaakt met betrekking tot de in jouw hoofde opgemaakte dagvaarding, waarin je wordt opgevorderd je op 20 oktober 2019 aan te melden op het politiekantoor. Daarenboven zijn dit kopieën waarvan de authenticiteit niet na te gaan is. Wat betreft het medisch rapport in hoofde van jouw vader, dit gegeven op zich staat hier niet ter discussie. De door jou neergelegde foto's staven geenszins jouw persoonlijke problemen en voegen bijgevolg niets toe aan jouw motieven. Tot slot is er nog de toelating gegeven door de verantwoordelijke van het Rode Kruis van het opvangcentrum om je in het AZ van Sint-Niklaas op consultatie te laten gaan, dit gegeven op zich voegt evenmin iets toe aan uw motieven.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June -1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo stel je dat het huis waarin jij en jouw familie wonen jullie eigendom is, dit huis werd in de oorlog van 2021 beschadigd, waarbij de ruiten kapot zijn gegaan en de keuken schade opliep. Je geeft aan dat je familie er nog steeds woonachtig is, doch niet over de nodige financiële middelen beschikt om de schade te herstellen. Jullie hebben de vensters voorlopig met plastic dicht geplakt en een aantal elementaire herstellingen doorgevoerd. Je bent er niet van op de hoogte of je familie al dan niet ergens bijstand heeft gevraagd om de nodige herstellingen door te voeren (CGVS p.5-7). Voorts geef je aan dat jouw vader sedert een drietal jaar niet meer werkt omdat hij ziek is, doch stel je ook dat jullie in de basisbehoeften van het gezin kunnen voorzien door steun van organisaties/ genootschappen en van de jobs die jij en je broers soms deden. Je vader moet medicijnen nemen, zo stel je, en die dient hij zelf te betalen. Dit lukt met veel moeite, wanneer hij dit niet kan, kan hij meestal rekenen op de hulp van vrienden en familie langs zijn kant en de kant van jouw moeder (CGVS p.6). Verder geef je aan niet te weten hoeveel jouw reis uit Gaza gekost heeft, je neven A. en I. hebben dit betaald. Zij hebben het geld verzameld, ze helpen me altijd, zo geef je aan. Gevraagd in welke omstandigheden ze je hebben geholpen, antwoordt je 'als ik iets te kort kom dan brengen ze het voor mij mee (bijvoorbeeld sportkledij) en ze namen me mee naar de zee' (CGVS p.8). Het feit dat het nodige geld voorhanden was om je uit Gaza te laten vertrekken wijst toch op enige financiële armslag binnen de familie, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan de hoogdringendheid van jouw vertrek uit Gaza.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl/>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Uit jouw verklaringen blijkt dat jij geen dergelijke omstandigheden inroept. Zo maak je nergens in de loop van jouw verklaringen, noch bij Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS, allusie op andere redenen voor jouw verzoek dan deze die reeds in bovenstaande paragrafen werden besproken.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza

van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was

in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift en toegevoegde stukken

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hierbij gaat hij in op de motieven aangaande zijn geloofwaardigheid.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker vooreerst op de levensomstandigheden in het land van herkomst en benadrukt de hulpbehoevendheid van zijn familie. Hij geeft aan dat de familie amper kan voorzien in de basisbehoeften zoals medicatie en voedsel waarbij ook hun quasi onbewoonbaar huis wordt benadrukt nu zij niet de middelen hebben om de nodige herstellingen uit te voeren. Verzoeker meent weldegelijk te hebben aangetoond dat zijn levensomstandigheden in de Gazastreek precair zijn, en dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in de elementaire levensbehoeften. Vervolgens wijst verzoeker op de veiligheidssituatie in Gaza, die volgens hem op heden nog steeds uitermate slecht en instabiel is.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- Europese Commissie, "European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations Palestine, van 23 september 2021 met verwijzing naar de weblink;
- HRW, "Gaza: Apparent War Crimes During May Fighting" van 27 juli 2021;
- HRW, "Gaza: Israel's May Airstrikes on High-Rises" van 23 augustus 2021;
- Israel Times "IDF strikes Gaza after violent border riots, airborne arson attack" van 29 augustus 2021;
- ECHO, "Palestine - Renewed hostilities in Gaza" van 24 augustus 2021;
- UNWRA, "Statement by UNWRA Commissioner-General, Mr Philippe Lazzarini, to the UN General Assembly's Fourth Committee" van 5 oktober 2021 met verwijzing naar de weblink;
- Egypt Today, "Border crossing between Egypt remains open on Wednesday" gepubliceerd op 1 september 2021, met verwijzing naar de weblink.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 22 december 2021 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken (foto's) met vertalingen worden gevoegd:

- attest voedselhulp WFP;
- medisch attest in hoofde van verzoekers vader van 16 oktober 2018;
- medisch attest in hoofde van verzoekers vader van 25 april 2018;
- attest van steun op naam van verzoekers moeder van 17 januari 2021;
- attest van lidmaatschap bij Fatah betreffende verzoekers vader van 14 oktober 2021;
- attest van gevangenschap van verzoekers vader van 3 december 2018;
- attesten in verband met de behandeling en gevangenschap van verzoekers vader.

2.2.2. Op 11 januari 2022 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 30 november 2021 en het OCHA rapport "Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10" van september 2021 alsook wijst op een artikel van Egypt Today getiteld "Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid" van 16 november 2021.

2.2.3. Op 27 januari 2022 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan de correcte vertalingen worden gevoegd van de eerder neergelegde stukken (foto's) op 22 december 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met

het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker geen Palestijnse vluchteling is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker betwist noch weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij nooit werd geregistreerd bij UNWRA noch beroep heeft gedaan op de bijstand van UNWRA.

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker stelt Gaza te hebben verlaten wegens de problemen van zijn vader met Hamas gelinkt aan diens lidmaatschap bij Fatah. Hij vreest opsluiting omdat hij tijdens de arrestatie van zijn vader een politieagent van de trap heeft geduwd.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. In navolging van de commissaris-generaal kan de Raad er in de eerste plaats op wijzen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, ondanks zijn jeugdige leeftijd totaal niets weet te vertellen over de

betrokkenheid van zijn vader bij Fatah. De commissaris-generaal heeft hieromtrent met reden overwogen:

“Zo schets je een beeld waarin je vader verschillende keren en voor toch wel lange periodes werd opgesloten en mishandeld door Hamas omwille van zijn affiliatie met Fatah. Jij gevraagd naar wat je vader voor Fatah deed, antwoordt je ‘ik weet dat hij naar Fatah ging en hij kwam terug, ik weet niet wat zijn functie was, hij was bij Fatah’. Gevraagd wat je vader bij Fatah ging doen, antwoordt je ‘ik zei al dat ik het niet weet, ik ging niet met hem mee’ (CGVS p.8). Gezien je de problemen van je vader, en indirect ook je eigen probleem, verbindt aan zijn betrokkenheid bij Fatah, werd er even later tijdens het onderhoud toch nog eens geprobeerd enige informatie hieromtrent te sprokkelen en werd jou gevraagd alles wat je weet over de band van je vader met Fatah te vertellen. Je komt niet verder dan te stellen dat hij gewoon bij hen op kantoor werkte, je zag hem vaak met papieren naar huis komen, maar je weet niet wat hij doet. Of je vader een graad heeft binnen Fatah, weet je evenmin (CGVS p.11). Alhoewel het CGVS kan begrijpen en ook aanvaardt dat je niet van alle details op de hoogte bent, zeker gezien je jeugdige leeftijd, is het niet geloofwaardig dat je totaal niets weet te vertellen over de betrokkenheid van je vader bij Fatah. Je vader zou je ooit iets over een onderzoek verteld hebben, maar je zou niet geweten hebben wat hij bedoelde en hier ook nooit navraag naar hebben gedaan omdat het je niet interesseerde (CGVS p.11). Je ongeïnteresseerde houding kan echter totaal niet overtuigen daar, en zoals reeds werd opgemerkt, je vader al geruime tijd problemen kende met Hamas, problemen die toch een enorme impact moeten gehad hebben op het leven van jullie als gezin. Daarenboven ben jij de oudste zoon en kan er toch van uit worden gegaan dat, mochten jouw verklaringen op waarheid berusten, jij hieromtrent toch een begin van kennis moet hebben gehad. Informatie hieromtrent is toch belangrijk om te begrijpen wat er gebeurt en waarom jouw vader telkenmale opnieuw werd lastiggevallen en in het verlengde hiervan, de impact op jou en je familie.”

Er wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker een tiener was toen de feiten zich voordeden en dat verzoekers vader gezien de problemen niet sprak over dit delicaat onderwerp. Verzoeker meent dan ook dat het hem niet verweten kan worden dat zijn vader geen informatie deelde met hem. Er dient echter vastgesteld te worden dat verzoekers betoog niet strookt met de door hem afgelegde verklaringen. Zo werd verzoeker, nadat hij aangaf niet te weten welke functie of graad zijn vader bij Fatah had, tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of zijn vader hierover vertelde. Verzoeker repliceerde dat zijn vader hem had verteld over “het onderzoek” maar hij nooit gevraagd heeft naar dingen die hem niet interesseren (persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook op de vraag of zijn vader werd uitbetaald antwoordde verzoeker lachend dat hij dat niet weet en hij zijn vader niet veel vraagt. Verzoeker kan dan ook niet thans ernstig voorhouden als zou zijn vader niet willen gesproken hebben over een “delicaat onderwerp”. Verzoeker kan met zijn post factum betoog geen afbreuk doen aan bovenstaande concrete motieven.

Daarenboven moet de Raad hierbij opmerken dat de aannemelijkheid van de rol van verzoekers vader binnen Fatah eveneens wordt gerelativeerd door het gegeven dat verzoeker op de vraag wat het beroep van zijn vader was initieel antwoordde dat hij als arbeider werkte in gebouwen en met groenten (persoonlijk onderhoud, p. 4) om later te verklaren dat zijn vader bij Fatah werkte op het kantoor en hem vaak met papieren zag thuis komen (persoonlijk onderhoud, p. 11). Deze verklaringen op het CGVS zijn bovendien tegenstrijdig met zijn verklaringen bij de DVZ waar hij aangaf dat zijn vader werkte bij Fatah als voorzitter (Vragenlijst van 3 juni 2021, vraag 5).

Voorts heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat het niet kan overtuigen dat Hamas zijn vader telkens opnieuw zou hebben vrijgelaten, dit terwijl ze zijn arrestaties toch met veel machtsvertoon uitvoerden en de arrestaties kort op elkaar volgden. Zo gaf verzoeker aan dat zijn vader in december 2016 gearresteerd werd en gedurende meer dan twee jaar werd opgesloten, waarna hij werd vrijgelaten toen hij ziek werd. Nog geen maand later werd hij weer opgepakt en gedurende twee en een halve maand opgesloten om dan twintig dagen later nog eens gedurende zeven maanden te worden opgesloten (persoonlijk onderhoud, p. 11-13). De Raad kan de commissaris-generaal volgen in de redenering dat mocht verzoekers vader een dusdanige doorn in het oog van Hamas zijn, er toch van kan worden uitgegaan dat Hamas hem niet zou vrijlaten, temeer verzoeker aangeeft dat Hamas zijn vader van spionage verdacht (persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekers uitleg dat zijn vader wegens gezondheidsproblemen telkens weer werd vrijgelaten kan de commissaris-generaal, alsook de Raad, niet overtuigen. Verzoeker schetst immers een beeld waarin Hamas alles uit de kast haalt om de vader te arresteren en hem vervolgens mishandelt zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat de gezondheid van verzoekers vader aanleiding zou geven tot diens vrijlating, temeer Hamas de macht in handen heeft en het geen al te groot probleem kan zijn excuses te verzinnen moest de vader daadwerkelijk in gevangenschap overlijden. Verzoekers ponering in het verzoekschrift dat de arrestaties van Hamas ook te maken hebben met het constant treiteren van de vader en de familie omwille van het

lidmaatschap bij Fatah kan, nu de rol van verzoekers vader - die slechts een arbeider zou zijn – bij Fatah niet eens duidelijk is, voormelde motivering niet in een ander daglicht stellen.

Verzoeker benadrukt de voorgelegde documenten met betrekking tot zijn vader en voegt ook bij aanvullende nota van 22 december 2021 onder meer een attest van gevangenschap toe alsook documenten met betrekking tot het verlof van zijn vader. Daargelaten de vaststelling dat de authenticiteit niet na te gaan is van deze foto's van wat originele stukken zouden zijn – moet de Raad erop wijzen dat hoe dan ook uit deze documenten geenszins blijkt dat de detentie van verzoekers vader gelinkt is aan zijn lidmaatschap bij Fatah zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat deze documenten zonder meer zijn relaas staven.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 22 december 2021 ook een foto van een attest van lidmaatschap van zijn vader bij Fatah toevoegt moet aangestipt worden dat – naast de opmerking dat de authenticiteit van dit stuk niet kan vastgesteld worden – zelfs indien dit lidmaatschap kan aangenomen worden, hiermee het causaal verband tussen het lidmaatschap en de detentie van verzoekers vader geenszins wordt aangetoond. Uit deze documenten blijkt overigens niet dat verzoeker persoonsgericht wordt gevisieerd of dreigt gevisieerd te worden. In dit verband kan opgemerkt worden dat hoewel verzoeker nog vier broers heeft, waarvan één tijdens het persoonlijk onderhoud reeds 16 jaar was – die samen met zijn ouders in Khan Younes verblijven alsook ooms en neven, waarvan ook een oom bij het gezin van verzoeker woont, verzoeker verklaarde dat zijn familie, behalve hij en zijn vader, nooit problemen hebben gehad met Hamas (persoonlijk onderhoud, p. 5-6, 14). Zodoende blijkt niet dat verzoeker of diens familie persoonlijk worden gevisieerd of dreigen vervolgd te worden louter omwille van het lidmaatschap of de detentie van de vader.

Er kan louter op basis van deze documenten ook niet vastgesteld worden dat het beweerde incident waarbij verzoeker een agent van de trap zou geduwd hebben tijdens de arrestatie van zijn vader plausibel is, te meer gelet op volgende vaststellingen.

Inzake dit beweerde incident, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij terecht overweegt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het beweerde incident waarbij verzoeker een agent van de trap zou geduwd hebben tijdens de arrestatie van zijn vader.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing omstandig het volgende gemotiveerd:

“Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de detenties van jouw vader kan er in verdere lijn ook geen geloof worden gehecht aan het door jou beweerde incident waarbij je een agent van de trap stootte toen er gepoogd werd jouw vader andermaal te arresteren (CGVS p.13). Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen: zo is het vooreerst al merkwaardig dat je zou zijn kunnen ontsnappen op het moment dat er maar liefst vijf agenten aanwezig waren in het gebouw om je vader op te pakken. Je verklaring dat de agenten verspreid waren doet hieraan geen afbreuk, temeer er van uit kan worden gegaan dat een dergelijke actie van tevoren werd voorbereid. Vervolgens kan het niet overtuigen dat je het risico neemt tien à elf dagen bij een tante te gaan onderduiken daar je toch niet kon uitsluiten dat Hamas, mochten ze het daadwerkelijk op jou voorzien hebben, hier naar jou zou komen zoeken. Gezien hun contacten kan het voor hen geen al te groot probleem zijn geweest jouw familiaal netwerk bloot te leggen en adressen te achterhalen. Ook wanneer je gevraagd wordt deze periode te beschrijven, kan je niet overtuigen. Immers, gevraagd wat je in deze periode deed, zeg je ik zat in de kamer, ik was bang’. Gevraagd hoe je omging met al die stress, hoe je die periode ‘overleefde’, antwoordt je ‘ik zat de hele tijd in de kamer en bad tot god, help mij en ik lag op bed, niets anders’. Gevraagd waaraan je zo al dacht in deze periode, stel je ‘als ik opgesloten word, dan zal ik gemarteld worden en mijn leven zal anders zijn en ik dacht vaak, ik hoop dat ik kan reizen en er vanaf zijn’ (CGVS p.13). Jouw beschrijving van deze periode blijkt oppervlakkig en ontbeert diepgang. Moest hier daadwerkelijk geloof aan kunnen worden gehecht, kunnen er toch heel wat meer doorleefde verklaringen verwacht worden.”

Verzoeker wenst te benadrukken dat de andere agenten zich op de bovenverdieping bevonden en hij daarom kon vluchten. De Raad moet echter vaststellen dat reeds rekening werd gehouden met verzoekers uitleg in de bestreden beslissing zodat hij er met een herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen en toelichtingen niet in slaagt voormelde concrete motieven om te buigen.

Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van de rol van verzoekers vader bij Fatah en diens detenties slaagt verzoeker er niet in het beweerde incident waardoor hij op de vlucht zou zijn geslagen, plausibel te maken zodat hij geenszins een persoonsgerichte vervolging aantoon, te meer ook wordt gewezen op het feit dat verzoeker Gaza kon verlaten met zijn eigen paspoort.

Wat betreft de dagvaarding die verzoeker heeft neergelegd, moet opgemerkt worden dat – daargelaten dat de commissaris-generaal terecht stelt dat de authenticiteit hiervan niet kan vastgesteld worden – uit deze dagvaarding geenszins blijkt dat verzoeker wordt opgeroepen in het kader van het door hem

voorgehouden incident. Uit de vertaling blijkt louter dat verzoeker omwille van een aanhangige zaak wordt opgeroepen, doch hieruit blijkt geenszins dat verzoeker wordt opgeroepen omwille van door hem begane feiten. Nergens in deze dagvaarding worden concrete feiten gemeld zodat deze oproeping voormelde vaststellingen en motieven niet kan ontcrachten.

Ten slotte laat verzoeker volgende motieven inzake zijn legaal vertrek volledig ongemoeid:

“Wat evenmin kan overtuigen is de vaststelling dat je Gaza verlaten hebt met je eigen paspoort via de grensovergang in Rafah. Jij hier dan ook naar gepeild, stelt dat je neef langs vaderskant hiernaar geïnformeerd had en zei dat jouw naam niet geseind stond. Als je minderjarig bent verwachten ze blijkbaar niet dat je het land verlaat, zo stel jij (CGVS p.14). Het hoeft geen betoog dat jouw handelswijze niet kan overtuigen, jullie konden er toch immers niet zeker van zijn dat je bij een controle niet tegen de lamp zou lopen en in de problemen zou komen.”

Deze overwegingen worden bij gebrek aan een dienstig verweer overgenomen door de Raad.

2.3.5.3. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen alsook gelet op de vaststellingen van de Raad onder 2.3.5.2., geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen laten toe te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt geen andere elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.3.6.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

Ondanks de hogere vaststellingen in het kader van de vluchtelingenstatus aangaande verzoekers ongelooftwaardig bevonden vluchtrelaas, dient op het volgende te worden gewezen.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn

om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of niet-overheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

De Raad herinnert er voorts aan dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft.

De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection, februari 2019, par. 43).

De Raad stipt verder aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt

veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die verweerder bij aanvullende nota van 11 januari 2022 heeft overgemaakt, in casu de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 30 november 2021 en het OCHA rapport *“Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10”* van september 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herhaalt dat een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij een terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Een beoordeling van de individuele situatie is dan ook noodzakelijk.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband geoordeeld dat verzoekers individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. De commissaris-generaal heeft hieromtrent het volgende overwogen:

“Zo stel je dat het huis waarin jij en jouw familie wonen jullie eigendom is, dit huis werd in de oorlog van 2021 beschadigd, waarbij de ruiten kapot zijn gegaan en de keuken schade opliep. Je geeft aan dat je familie er nog steeds woonachtig is, doch niet over de nodige financiële middelen beschikt om de schade te herstellen. Jullie hebben de vensters voorlopig met plastic dicht geplakt en een aantal elementaire herstellingen doorgevoerd. Je bent er niet van op de hoogte of je familie al dan niet ergens bijstand heeft gevraagd om de nodige herstellingen door te voeren (CGVS p.5-7). Voorts geef je aan dat jouw vader sedert een drietal jaar niet meer werkt omdat hij ziek is, doch stel je ook dat jullie in de basisbehoeften van het gezin kunnen voorzien door steun van organisaties/ genootschappen en van de jobs die jij en je broers soms deden. Je vader moet medicijnen nemen, zo stel je, en die dient hij zelf te betalen. Dit lukt met veel moeite, wanneer hij dit niet kan, kan hij meestal rekenen op de hulp van vrienden en familie langs zijn kant en de kant van jouw moeder (CGVS p.6). Verder geef je aan niet te weten hoeveel jouw reis uit Gaza gekost heeft, je neven A. en I. hebben dit betaald. Zij hebben het geld verzameld, ze helpen me altijd, zo geef je aan. Gevraagd in welke omstandigheden ze je hebben geholpen, antwoordt je ‘als ik iets te kort kom dan brengen ze het voor mij mee (bijvoorbeeld sportkledij) en ze namen me mee naar de zee’ (CGVS p.8). Het feit dat het nodige geld voorhanden was om je uit Gaza te laten vertrekken wijst toch op enige financiële armslag binnen de familie, temeer er geen geloof kan worden gehecht aan de hoogdringendheid van jouw vertrek uit Gaza.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen

concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift de hulpbehoevendheid van zijn familie. Hij geeft aan dat de familie amper kan voorzien in de basisbehoeften zoals medicatie en voedsel waarbij ook hun quasi onbewoonbaar huis wordt aangestipt nu zij niet de middelen hebben om de nodige herstellingen uit te voeren. Verzoeker meent weldegelijk te hebben aangetoond dat zijn levensomstandigheden in de Gazastrook, meer bepaald Khan Younes, precair zijn, en dat hij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in de elementaire levensbehoeften. Bij verzoekers aanvullende nota van 22 december 2021 en 17 januari 2022 wordt daarenboven onder meer gewezen op een attest van voedselhulp van de "World Food Programme" (WFP) op naam van verzoekers vader alsook op een attest van steun op naam van verzoekers moeder waaruit blijkt dat zij op de wachtlijst staan voor voedselpakketten.

Noch in de bestreden beslissing, noch ter terechtzitting wordt door verweerder de hulpbehoevendheid, die uitvoerig werd toegelicht op het CGVS aan de hand van coherente, specifieke en aannemelijke verklaringen, betwist. De commissaris-generaal betwist niet dat verzoekers familiewoning alwaar onder meer zijn ouders, broers en zussen (waaronder minderjarigen) nog steeds woonachtig zijn, in 2021 werd beschadigd in de oorlog waarbij de ruiten kapot zijn gegaan met ook schade aan de tegels, de keuken en kasten (persoonlijk onderhoud, p. 5). In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoeker aangaf dat de familie niet over de nodige middelen beschikt om de schade te herstellen (persoonlijk onderhoud, p. 6). Verder kan de Raad erop wijzen dat verweerder ter terechtzitting de medische problematiek van verzoekers vader – waardoor hij niet meer kan werken - en diens nood aan medicatie alsook het gegeven dat zij in Khan Younes steun krijgen om te voorzien in de basisbehoeften, niet ontkent. Verweerder meent echter dat verzoeker en zijn familie kunnen rekenen op steun van hun familie en vrienden. De Raad moet er evenwel op wijzen dat hoewel verzoeker uit Gaza is kunnen vertrekken met financiële steun van zijn familie, dergelijke steun in het verleden niet automatisch impliceert dat hij en zijn familie thans en bij verzoekers terugkeer, gelet op de actuele algemene socio-economische situatie in Gaza die zoals hierboven toegelicht verder is verslechterd, nog kunnen rekenen op deze steun. Verzoeker gaf daarenboven uitdrukkelijk aan dat zij niet altijd kunnen rekenen op steun van familie en vrienden (persoonlijk onderhoud, p. 6). Overigens impliceert het gegeven dat verzoekers steun krijgen van genootschappen en organisaties, waaronder de WFP die voedselsteun biedt aan de meest armen en kwetsbaren, net dat zij niet afdoende kunnen rekenen op steun van familie en vrienden.

De Raad voegt hierbij aan toe dat uit verzoekers verklaringen verder blijkt dat zij thuis slechts enkele uren per dag elektriciteit hebben en niet genoeg tijd hebben om zich te wassen (persoonlijk onderhoud, p. 9).

Uit verzoekers verklaringen kan aldus geenszins afgeleid worden dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is.

Daarnaast moet de Raad vaststellen dat niet wordt betwist dat verzoeker, die als niet-begeleide minderjarige aankwam in België, aangaf neurologisch opgevolgd te moeten worden, zoals blijkt uit de medische stukken neergelegd op het CGVS (map met documenten, stukken 12 en 13).

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen, cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Gaza, wordt in casu afdoende aannemelijk gemaakt dat verzoeker, als jong volwassene met een kwetsbaar profiel omwille van zijn medische problemen, bij terugkeer naar Khan Younes, Gaza, in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting. Gelet op de socio-economische situatie zoals hierboven beschreven, blijkt tevens geen vooruitzicht op een verbetering van verzoekers situatie in Gaza binnen een redelijke termijn.

Een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet ingeval van terugkeer naar zijn land/regio van herkomst zijnde Khan Younes, kan redelijkerwijze worden aangenomen.

2.3.7. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan verzoeker toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU